

Metamorfoză

Ioan Popa

E primăvară și aș vrea să-ntâlnesc
un fluture irizat, fluture îngeresc,
cu ochi mari de copil inocent,
cu aripile moi - petale de flori
și zâmbet de soare în zori;
l-aș opri, numaidecât, impertinent.

Impenitent, i-aș cere să-mi spună
dacă o bătaie de aripi iscă furtună?
...de primăvară...de visul său de copil,
când sub pleoape i-e roua sărată,
dacă și lui îi pare cenzurată
dimineața, când plouă în noaptea d'april'?

Să-mi spună de drepturi, de libertate,
dacă-ntâlnește flori cu corola jumătate?
Dacă în zborul său îngeresc,
florile, a cunună de mireasă jinduiesc?
Dacă au și fluturii rai,
dacă alaiul nunții lor e un roi?
Și de multe altele am povesti amândoi,
în altă zi însoțită de mai!

I-aș povesti de iubirile noastre, și muze,
de flori țesute pe paturi de lăuze,
de ce în unii e iarnă-n primăvară,
iar pentru alții viața e frumoasă
cum e câmpul cu flori rămas după coasă...
uitând de penitentă în rugăciunea de seară!

Fluturile așezat pe umărul stâng,
cu ochi de copil mă privește nătâng,
roua de sub pleoape-i clocotește empatii...
Mă-ndeamnă să pun aripi la minte,
metamorfozând, să privesc înainte...
...să zbor insolent, cu el, printre gratii!...